

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **A. L.**, narozen X
státní příslušník Ukrajiny
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 23. 2. 2021, č. j. CPR-35814-3/ČJ-2020-930310-V235,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 10. 2020, č. j. KRPS-167170-27/ČJ-

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

2020-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobci nelze po dobu 6 měsíců umožnit vstup na území členských států EU, a byla mu určena doba k vycestování v délce 15 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobce nejprve obecně namítá, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce má dále za to, že na území ČR nevykonával soustavnou závislou práci a nebyl v žádném pracovněprávním vztahu. Dle žalobce šlo pouze o jednorázovou brigádu, a nebyly tedy naplněny všechny znaky výkonu práce dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“).
4. Žalobce též nesouhlasí se závěrem správních orgánů ohledně možnosti vycestovat zpět na Ukrajinu. Poukazuje na probíhající ozbrojený vnitrostátní konflikt, který dle žalobce nepolevuje na intenzitě. Byť se incidenty soustředí do Luhanské a Doněcké oblasti, nestabilní prostředí je na celém území Ukrajiny, což dopadá na všechny civilisty.
5. Konečně žalobce uvádí, že v předcházející správním řízení předložil kopii platné maďarské pobytové karty, která byla vdána již dne 8. 7. 2020, tedy ještě před zahájením řízení o správním vyhoštění žalobce.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž ve svém postupu neshledala pochybení. Postupovala v souladu s platnou právní úpravou.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud o žalobě rozhodl na jednání, z něhož se žalovaná předem omluvila. Žalobce setrval na svém dosavadním procesním stanovisku. Doplnil, že v době pobytové kontroly byl držitelem platné pobytové karty Maďarské republiky, na jejímž základě zde mohl vykonávat výdělečnou činnost. V jeho případě se nejednalo o výkon závislé práce.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 10. 7. 2020 provedla policejní hlídka správního orgánu I. stupně na stavbě rodinného domu v ulici X v části X v obci X pobytovou kontrolu. Při ní byl kontrolován žalobce, který byl v pracovním oděvu a prováděl pracovní činnosti. Na výzvu hlídky nepředložil povolení k zaměstnání od Úřadu práce ČR, předložil pouze cestovní pas s biometrickými údaji. Správní orgán I. stupně proto dne 10. 7. 2020 zahájil řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst.

- 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců pro podezření z výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání.
10. Dne 10. 7. 2020 za přítomnosti tlumočníka žalobce při výsledku mimo jiné uvedl, že není v ČR hlášen k pobytu, na Ukrajině žije v obci T. v Zakarpatské oblasti. Do ČR přicestoval na základě biometrického cestovního dokladu. Na území Schengenského prostoru vstoupil 22. 1. 2020.
11. Součástí spisu je rovněž sdělení Úřadu práce ČR ze dne 13. 7. 2020, podle něhož žalobce neměl k uvedenému dni povolení k zaměstnání a nebyl přihlášen žádným zaměstnavatelem, a dále kopie pobytové karty žalobce vydané Maďarskou republikou.
12. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobci uložil správní vyhoštění, přičemž dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, stanovil v délce 6 měsíců od okamžiku, ve kterém pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a dobu k vycestování mu určil v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Současně konstatoval, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a že vycestování žalobce je možné.
13. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou zaměstnání. K výkonu zaměstnání konstatoval, že žalobce vykonával práci za účelem finančního zisku s předem domluvenou odměnou za každou hodinu odvedené práce, přičemž pracovní činnost vykonával osobně, dle pokynů jiného a ve vztahu podřízenosti, neboť mu byl určován druh vykonávané práce či místo vykonávané práce. Pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem závislé práce pro jiného na základě ústní dohody. Skutečnost, že byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, je prokázána protokolem o výsledku žalobce a vyjádřením Úřadu práce ČR. K tomu, že povolení je podmínkou výkonu zaměstnání, správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce nesplňuje žádnou výjimku uvedenou v § 98 a § 98a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a proto je podmínkou výkonu zaměstnání na území ČR povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta. S odkazem na § 5 písm. e) body 1 a 2 zákona o zaměstnanosti správní orgán I. stupně uvedl definici nelegální práce. Podle správního orgánu I. stupně byly v případě žalobce naplněny všechny znaky závislé práce; práci vykonával osobně, třetí den, podle pokynů jiné osoby, které byl podřízen, se smluvenou výší odměny. Správní orgán I. stupně rovněž konstatoval, že důsledek prvostupňového rozhodnutí je z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života přiměřený. Délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, správní orgán I. stupně odůvodnil délkou neoprávněného zaměstnání, mírou zavinění a tím, že mu není známo předchozí porušení zákonů; proto byla tato doba stanovena na spodní hranici možné doby správního vyhoštění. Rovněž konstatoval, že vycestování žalobce je možné, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
15. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné konstatovala, že bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání

i přesto, že výkon zaměstnání byl na povolení vázán. S odkazem na § 178b zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona o zaměstnanosti a § 1 písm. a) a § 2 odst. 1 a 2 zákoníku práce uvedla, že žalobce svojí činností naplnil znaky zaměstnání a závislé práce. Závěry správního orgánu I. stupně o přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí jsou podle žalované správné a založené na řádně zjištěném stavu věci, přičemž se s nimi žalovaná ztotožňuje. Délka zákazu vstupu na území členských států EU byla stanovena v souladu se zákonem, v adekvátní výši a nebyla nepřiměřeně přísná.

Posouzení žaloby soudem

16. Podle § 1 písm. a) zákoníku práce „[t]ento zákon upravuje právní vztahy vznikající při výkonu závislé práce mezi zaměstnanci a zaměstnavateli; tyto vztahy jsou vztahy pracovněprávními“.
17. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce „[z]ávislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“
18. Podle § 2 odst. 2 zákoníku práce „[z]ávislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“
19. Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí nelegální prací závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“
20. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí nelegální prací práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce“
21. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Podle odst. 2 „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“
22. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
23. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“

24. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „Nařízení č. 2018/1806“) stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni.
25. Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení č. 2018/1086 „[s]tátní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.“ Podle čl. 6 odst. 3 Nařízení č. 2018/1806 „[č]lenský stát může učinit výjimky z osvobození od vízové povinnosti stanovené v článku 4, pokud jde o osoby, které vykonávají během svého pobytu výdělečnou činnost.“
26. Nařízení vlády č. 215/2017 Sb. v § 4 odst. 1 stanoví, že „[s]tátní příslušníci zemí uvedených v příloze II k nařízení Rady (ES) č. 539/2001, v platném znění, podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území České republiky, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti.“ Nařízení č. 539/2001 bylo nahrazeno právě Nařízením č. 2018/1806, v jehož příloze II je ve výčtu států uvedena rovněž Ukrajina.
27. Soud předně konstatuje, že obecné námitky žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, nepovažuje za úplné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ [usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58]. Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky nedostály, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
28. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ve vztahu ke všem žalobním bodům soud rovněž konstatuje, že shodnými námitkami se zabývala již žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalobce převzal odvolací námitky, aniž blíže reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud za této situace odkazuje na odůvodnění

napadeného rozhodnutí, s jehož závěry se ztotožňuje (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

29. Žalobce namítal, že nebylo prokázáno naplnění definice nelegální práce, přičemž se v jeho případě jednalo o jednorázovou brigádu.
30. Z judikatury NSS plyne, že mezi znaky závislé práce patří její soustavnost, osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele, hospodářská závislost na zaměstnavateli (povinnost jednat jménem zaměstnavatele a na jeho účet) a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, či ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 340/2017-43).
31. Soud zde odkazuje zejména na stranu 3 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zohlednil všechny pro věc podstatné okolnosti zjištěné z výpovědi žalobce. Žalobce sám vypověděl, že vykonával práci na stavbě, kde třetí den pracoval na elektroinstalaci. Práci mu zadával a kontroloval občan ČR, který byl také během pobytové kontroly kontrolován. Za práci byla žalobci přislíbena odměna ve výši 140 Kč za hodinu. Na stavbu žalobce vždy odváželi z Prahy. Ve světle rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Azs 1/2020-29, který se týkal věci s obdobným skutkovým stavem, zdejší soud konstatuje, že je třeba souhlasit s názorem žalované, že skutečnosti zjištěné v předcházejícím správním řízení prokazují, že žalobce na území ČR vykonával pracovní činnost, kterou lze považovat za výkon závislé práce, a byl tedy na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ač k tomu nebyl oprávněn. Práce žalobce naplňovala definiční znaky závislé práce, neboť ze skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce po několik dnů vykonával práci ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Není přitom rozhodné, kdo konkrétně byl zaměstnavatel žalobce. Ostatně i z hlediska subjektivního z výpovědi žalobce ve správním řízení vyplývá, že ani on to nevnímal jinak. Vypověděl, že do ČR přijel za sestrou, ale již v roce 2019 zde byl za účelem práce. Na stavbě, kde proběhla pobytová kontrola, sice pracoval tři dny, ale ve výpovědi uvedl, že od ledna 2020 do doby pobytové kontroly si na stavbách vydělával přibližně 30 000 Kč. Kamarád žalobce, se kterým práci na stavbě domlouval, se ho ptal, jestli nechce jít *pracovat* místo něj.
32. V projednávané věci tedy šlo o výkon závislé práce dle § 2 zákoníku práce, a žalobce tak byl zaměstnán ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Pro naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců je podstatné, že cizinec vykonává závislou práci. Není rozhodné, zda tak činí na základě uzavřené platné pracovní smlouvy nebo v tzv. faktickém pracovním poměru (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 6 Azs 249/2016-24). Také právní vztah při tzv. faktickém pracovním poměru je vztahem pracovněprávním (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2017, sp. zn. I. ÚS 615/17). Správní orgány si zároveň pro svůj závěr opatřily dostatek podkladů (výpověď žalobce, fotografie žalobce na pracovišti, sdělení Úřadu práce ČR).
33. Soud proto nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že nebyla prokázána existence všech znaků závislé práce. Platí to rovněž pro otázku soustavnosti práce vykonávané žalobcem. Ačkoliv vymezení závislé práce v § 2 zákoníku práce výslovně nezmiňuje soustavnost výkonu jako znak závislé práce, konstantní judikatura NSS potvrzuje, že jde o jeden z definičních znaků (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, či ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35). To platí i z hlediska kvalifikace činnosti cizince pro účely řízení o správním vyhoštění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov.

rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017-30, či ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017-41). Soud připomíná, že soustavná není pouze práce vykonávaná dlouhodobě, ale může jít i o krátkodobější zaměstnání na pravidelném základě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017-30). Tento znak spočívá v první řadě v odlišení soustavné práce zaměstnance pro zaměstnavatele od jednorázové či příležitostné (úplatné či bezúplatné) pomoci nebo od běžné společenské služby. V takových případech totiž nemůže (na rozdíl od práce soustavné) mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem vzniknout vztah závislosti. O takový případ však v projednávané věci zjevně nešlo. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v době pobytové kontroly vykonával práci třetím dnem, přičemž obsahem dohody bylo, že za tuto práci dostane smlouvenou odměnu. Skutečnost, že žalobce vykonával práci reálně pouze tři dny, však nebrání závěru o soustavnosti práce. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu hodnocená ve vzájemné souvislosti dle soudu nevyvolávají pochybnosti, že v případě práce žalobce na stavbě byla splněna podmínka soustavnosti, a že se tak nejednalo o občanskou výpomoc, ověřování určitých předpokladů zájemce o práci či jiných druhů činnosti, které není možné za závislou práci považovat (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013-31). Rovněž není rozhodné, že žalobce nedostal za svou práci (prozatím) zaplacen, neboť ze skutkových zjištění vyplývá, že se na odměně se zaměstnavatelem dohodli, což pro závěr o výkonu závislé práce postačuje.

34. Zdejší soud však poukazuje ve světle rozsudku NSS č. j. 1 Azs 1/2020-29 rovněž na skutečnost, že nezávisle na okolnostech jeho faktického zaměstnávání žalobce nebyl podle čl. 6 odst. 1 Nařízení č. 2018/1086 ve spojení s nařízením vlády č. 215/2017 Sb. oprávněn na území ČR výdělečnou činnost vykonávat bez příslušného vízového titulu, neboť pouze biometrický cestovní doklad Ukrajiny k výkonu takové činnosti na území ČR nepostačuje. Žalobní bod je proto nedůvodný.
35. Žalobce v žalobě rovněž uvádí, že v předcházející správním řízení předložil kopii platné maďarské pobytové karty.
36. Předně nelze říci, že by správní orgán I. stupně či žalovaná z tohoto důvodu nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí z této skutečnosti vycházejí, kopie zmíněné pobytové karty je součástí správního spisu a oba správní orgány se k této skutečnosti vyjádřily. Napadené rozhodnutí nelze z tohoto důvodu považovat ani za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vysvětluje, že existence platného povolení k pobytu vydaného jiným členským státem nebrání naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť podle ní toto pobytové oprávnění neopravňuje žalobce k výkonu zaměstnání na území ČR. Žalovaná se v této souvislosti zabývá i dopady napadeného rozhodnutí na existující maďarské pobytové oprávnění a zmiňuje rovněž nutnost vedení konzultačního řízení. V rámci soudního řízení přitom žalobce nevnáší do sporu o zákonnost napadeného rozhodnutí žádnou novou argumentaci, kterou by se snažil závěry žalované zpochybnit. Mezi stranami není spor o to, zda žalobce mohl na území ČR pobývat, nýbrž o to, zda zde mohl vykonávat zaměstnání. Správní orgány přitom dospěly k závěru, že tomu tak nebylo, a z výše uvedených úvah vyplývá, že tento jejich závěr nebyl žalobcem před soudem relevantně zpochybněn. Žalobce si navíc do jisté míry protičeří, neboť ve své výpovědi dne 10. 7. 2020 uvedl, že podal v Maďarsku žádost o *pracovní* vízum, nicméně během jednání namítal, že jej pobytová karta má opravňovat k výkonu podnikání, respektive výdělečné činnosti. V této souvislosti soud připomíná, že pracovní vízum vydané jiným členským státem EU

neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území ČR (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13). S ohledem na obecnost tohoto uplatněného žalobního bodu soud neshledal, že by žalobcem namítaná skutečnost způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. I tento žalobní bod je proto nedůvodný.

37. Dále žalobce namítá, že vycestování na Ukrajinu není možné, neboť situace na tam je v důsledku ozbrojeného konfliktu nestabilní.
38. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), podle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
39. Jak opakovaně konstatoval NSS, *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako ‚totální konflikt‘, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“* (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015-26, dále srov. např. usnesení NSS ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018-26, ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 Azs 456/2019-30, či rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 17/2020-24, a ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 16/2020-24). Žalobce bydlí v Zakarpatské oblasti, která je od boji zasažených oblastí velmi vzdálena. Žalobce blíže nespecifikoval, proč by v jeho případě neměl být návrat do vlasti možný. Ve správním ani v soudním řízení netvrdil a neprokázal, že by například před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoli důvod, který by zvyšoval riziko, že se v zemi původu stane terčem svévolného násilí. V odvolání a v žalobě prostřednictvím svého zástupce pouze zcela obecně uvedl, že ozbrojený konflikt na východě země má negativní důsledky na všechny obyvatele Ukrajiny, netvrdil však žádnou konkrétní újmu či nebezpečí vyplývající z aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině, která by měla hrozit právě jemu. Ve své výpovědi dne 10. 7. 2020 naopak sám uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu. Vyloučil, že by mu na Ukrajině hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážné nebezpečí. Sdělil, že ho neohrožuje ani probíhající ozbrojený konflikt, neboť v oblasti, kde žije, žádná válka není. Sám ve výpovědi uvedl, že čeká na maďarské pobytové oprávnění a poté plánuje odjet na Ukrajinu. To svědčí o zjevné nedůvodnosti vznesené námitky. Za této situace nelze vytýkat žalované, že s ohledem na bydliště žalobce na západě Ukrajiny při absenci tvrzení individualizovaného konkrétního nebezpečí vyplývajícího z aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině pro žalobce na základě jeho výpovědi neshledala důvody znemožňující vycestování. Žalobce ani v žalobě nespecifikoval, jaké významné skutečnosti nebyly ve správním řízení zjištěny, nebo v jakém směru považuje podklady za nedostatečné. Námitka tedy není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. května 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce